

مشارکت بخش خصوصی در اکوتوریسم شکار، بهترین راهکار علمی برای جذب توریسم و اشتغالزایی

ساناز نگهبانی^۱ شهاب سعیدی^۲

چکیده

ایران به دلیل وسعت زیاد و تنوع اقلیمی، دارای گونه های مختلف حیوانات است. زیستگاههای گوناگون با پوشش های گیاهی متفاوت، کشور ما را همانند شاهراهی قرار داده است که حیات وحش آسیا را به اروپا و به آفریقا متصل کرده است. وجود بیش از یکصد و نود و چهار گونه جانوری شناخته شده در ایران خود مدعی این مطلب است. با وجود تمام این قابلیتها دیگر از جلاب های چند صدتایی شکار که نسل قبل از ما به خوبی آن زیباییها و جست و خیز ها را به یاد می آورند، خبری نیست. از ببر و شیر ایرانی که زمانی با غرش های خود به جوانان برومند این مرز و بوم درس شجاعت و دلیری می آموختند خبری نیست و انگار یوزپلنگ ایرانی با سرعت خود به ما می فهماند که گذشته های طلایی را می توان دوباره با همت و مدیریت علمی که به بعضی از این راهکارها در این مقاله اشاره شده است، به دست آورد. دیگر حداقل دانایان و تاثیرگذاران متوجه شده اند که اگر با این افراط کاریها که به قتل و غارت منابع شکار پرداخته ایم، ادامه دهیم، بایستی اجساد بی جان حیوانات را، به صورت تاکسیدرمی شده و آن هم در موزه ها به نسل بعدی نشان دهیم. دیگر خبری از دسته های فراوان پازنها، گوزنها، مارال ها، کبک های دری و ... که زمانی اجداد ما برای آنها وارد این سرزمین شده اند نیست. شکارچینی که زمانی تیر به سوی دسته های تیهو پرتاب نمی کردند به گفته خود آنها امروزه به دسته های کبوتران و گنجشک ها هم تیراندازی می کنند و این موضوع زنگ خطری برای شکار ایران به شمار می رود. در این مقاله به بررسی اکوتوریسم شکار در ایران و بعضی از کشورهای موفق جهان در این زمینه پرداخته شده است. امید است که بتوانیم با ارائه راه حل های علمی و عملی این بخش از اکوتوریسم را فعال و موجب درآمد و اشتغالزایی برای جوانان وطنمان شویم.

واژه های کلیدی: شکار، اکوتوریسم، مشارکت بخش خصوصی، توسعه

۱- عضو هیات علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد مرودشت

۲- کارشناس ارشد مدیریت دولتی